

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z wniosku D.N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 stycznia 2006 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 8 marca 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia skargi.

Uzasadnienie

Stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże w pierwszym okresie stosowania przepisów o skardze kasacyjnej, w ich brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna nie tylko nie jest „oczywiście uzasadniona”, lecz podniesione w niej zarzuty w ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania, czynią ją oczywiście bezzasadną. Przede wszystkim zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. jest

beprzedmiotowym, ponieważ nawet jeśli jest prawdziwy, to nieprzekazanie przez Sąd drugiej instancji organowi rentowemu przedstawionej w postępowaniu apelacyjnym dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy nie miało i nie mogło mieć żadnego wpływu na wynik sprawy.

Chybione natomiast są zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c., a także art. 381 oraz 232 zdanie drugie k.p.c. w związku z jego art. 278 „poprzez pominięcie dowodu z przedłożonej przez powoda w postępowaniu apelacyjnym dokumentacji medycznej, tj. opinii lekarza prowadzącego z 2 października 2003 r. a także niepowołanie (...) biegłego” dla weryfikacji tego dokumentu. Nie jest naruszeniem żadnego z tych przepisów pominięcie przez Sąd drugiej instancji zaświadczenia lekarskiego wnioskodawcy z 2 października 2003 r., skoro wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł 27 listopada 2003 r., a w kasacji nie wykazano, że potrzeba przedłożenia tegoż zaświadczenia wynikła później.

Sąd Najwyższy po raz kolejny przypomina, że w swym orzecznictwie niejednokrotnie już wyjaśniał, że w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy sąd nie ma obowiązku uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie (wyrok z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 – OSNAPiUS 1998 Nr 1, poz. 24, z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 – OSNAPiUS 1998 nr 20, poz. 612). W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny nie miał obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego. Wyjaśniał także i to, że Sąd Najwyższy, jako kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a kontrola kasacyjna nie jest środkiem weryfikacji ustaleń faktycznych dokonywanych przez sądy orzekające merytorycznie. Z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego, jako środka kontroli prawidłowości stosowania prawa, wymaganie przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienie, w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. ma na celu wykazanie znaczenia tego rozstrzygnięcia dla realizacji publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie ujednolicenia orzecznictwa sądów

powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Takiego znaczenia w skardze nie przedstawiono.

Skoro zatem w skardze kasacyjnej nie wykazano żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy na podstawie § 2 tegoż przepisu w związku z art. 398¹⁰ k.p.c., orzekł, jak w sentencji postanowienia.